

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Пловдив , 28.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и втори януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анета А. Трайкова

като разглежда докладваното от Анета А. Трайкова Гражданско дело № 20205330110592 по описа за 2020 година

Предявени са обективно съединени иски с правна квалификация чл. 20, ал. 2, чл. 22 от ЗИНЗС, чл. 202, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, чл. 211, ал. 5, т. 2 и ал. 6 от Закона за МВР, вр. чл. 301 (отм.) от ППЗИНЗС, вр. с чл. 150 от КТ и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът В. Р. Б., ЕГН ***** е предявил срещу Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” при Министерство на правосъдието, с адм. адрес: гр. С.309, бул. „*****обективно и съединени иски за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 000 лева, дължимо допълнително възнаграждение за положен изв. труд в периода 01.07.2018 г. – 30.06.2019 г., както и сумата от 100 лева – мораторна лихва върху всяко допълнително възнаграждение от датата на датата на изискуемостта на вземанията за всяко тримесечие – от 26-то число на месеца, следващ всеки отчетен период, до датата на предявяване на исковата молба в съда, ведно със законната лихва върху сумата от 1000 лева от завеждане на исковата молба до окончателното ѝ плащане. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че заема длъжността „***** - държавен служител от надзорно-охранителния състав на ответната дирекция с място на изпълнение на работата – ***** . Работата си ищецът изпълнявал на 24 часови дежурства и 12 часови дежурства по предварително изготвен график, като изпълняваните от него дежурства са с реална фактическа продължителност от 24 часа и 40 минути, а така също и 13 часа, като ответникът му отчитал само 24 часа и 12 часа.

Твърди се предвид гореизложеното дължимите на ищеца суми да са, както следва – 1000 лева дължимо възнаграждение за положен изв. труд в периода 01.07.2018г. – 30.06.2019

г. Върху възнаграждението за изв. труд се дължала мораторна лихва за периода от 26-то число на месеца, следващ всеки отчетен период, до 24.08.2020 г. – датата на подаване на исковата молба в съда.

Ето защо се моли предявените искове да се уважат. Претендира се законна лихва върху главницата и разноски.

В предоставения му срок за отговор ответникът ГД “Изпълнение на наказанията” при Министерството на Правосъдието е депозирал отговор на исковата молба, чрез пълномощника си юрисконсулт Ч.който счита исковете за частично основателни.

Сочи се, че ищецът е служител на ГДИН и териториалните ѝ служби и на това основание съгл. чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС е *****че правоотношенията между страните се уреждат от ЗИНЗС, ППЗИНЗС субсидиарно – от ЗМВР.

Не се оспорва твърдението на ищеца, че в процесния период е заемал длъжността „***** в *****”, като работното време се отчитало сумарно на тримесечен период.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Не се спори между страните и от представените по делото писмени доказателства се установява, че ищецът работи по служебно правоотношение с Министерство на правосъдието, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” на длъжност „*****” в ***** и че в процесния период е заемал именно тази длъжност.

По делото е разпитан свидетеля П.П., колега на ищеца, от чийто показания се установява, че основното им трудово задължение е било да полагат 24-часови дежурства, които обаче фактически продължават около 24 часа и 40 минути. Положението с дежурствата по ВОП, където дежурствата нормативно са по 12 часа, реално продължавали 13 часа.

По делото са представени от ответника писмени доказателства, от които се установява броя на положените от ищеца 24-часови и 12 часови дежурства помесечно за процесния период.

В заключението си вещото лице С.К.е установил, че за процесния период на ищеца не са били начислени суми за времето на приемане и предаване на дежурствата и за пътувания до болници и обратно, като според вещото лице на база свидетелските показания относно реалната продължителност на дежурството на ищеца се дължи изв. труд за 195 часа в размер на сумата от 1426,30 лева, а мор. лихва за периода 26.10.2018 г. до 24.08.2020 г. е в размер 251,66 лева.

Съдът кредитира заключението на това вещо лице като обективно и компетентно изготвено, на база на събрания доказателствен материал по делото.

При така установените факти от значение за спора съдът намира следното:

Между страните не се спори, и се установи от събраните по делото доказателства, че в процесния период ищецът е работил като ***** Главна дирекция „изпълнение на наказанията” към МП с място на работа –***** Ищът се явява “*****”, по смисъла на ЗДСл, ЗМВР и ЗИНЗС. Съобразно чл.19, ал.1 от ЗИНЗС, служителите в ГД ”ИН” и териториалните ѝ поделения, каквото е Затвора –Пловдив, са държавни служители и лица, работещи по трудов договор. За държавните служители, се прилагат правилата относно държавната служба по ЗМВР, доколкото в ЗДСл. не е установено друго. Видно от длъжностната му характеристика, трудовите му функции се изпълняват с полагане на 24-часови дежурства по график, като след всяко 24-часово дежурство положилото труд лице има право на 48-часова почивка. Не се спори и се установява, че служебното време на ищеца като държавен служител, полагащ дежурства по график, се изчислява сумарно на тримесечие.

По делото спорни са няколко обстоятелства – каква е била реалната продължителност на всяко дежурство.

Съгл. чл. 16а, ал. 1 от ППЗИНЗС нормалната продължителност на работното време на държавните служители в ГДИН и териториалните ѝ служби е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Съгл. ал. 2 за дейностите, чието изпълнение изисква непрекъсваем работен процес, работното време се организира в 8-, 12- или 24-часови наряди по утвърден график. В извънредни ситуации, отдалеченост на обекта или когато численият състав или изпълнението на отделни служебни дейности не позволява организирането на работата на 8- и 12-часови наряди, могат да бъдат установени и 24-часови наряди. Работното време на служителите, които изпълняват дейности по ал. 2 и 3, се определя със заповед на главния директор на ГДИН съобразно щатната численост и особеностите на охраняемите обекти по предложение на началника на съответната териториална служба или по своя инициатива. При служебна необходимост със заповед на ***** на териториалната служба продължителността на работното време на държавните служители, работещи в наряд, може да бъде удължено, но не с повече от една втора от нормалната дневна продължителност на работното време. За държавните служители, с изключение на служителите по ал. 2 - 5, се установява ненормиран работен ден. Държавните служители от ГДИН и териториалните ѝ служби получават компенсация за нощен труд съгласно Закона за Министерството на вътрешните работи и правилника за неговото прилагане.

Тази разпоредба от ЗИНЗС е нова, приета с ДВ бр. 20 от 2014г., като съгл. чл. 16б, ал. 3 от ППЗИНЗС, също приета с ДВ бр. 20 от 2014г. когато дейностите по ал. 2 - по време на наряд или дежурство, се изпълняват от един държавен служител или характерът на дейността не позволява ползването на почивки, на държавните служители се осигурява време за хранене, без да се прекъсват изпълняваните задължения.

До приемане на тези разпоредби въпросът за полаганите дежурства и за начина на изчисляване на раб. време е уреден с две заповеди - Заповед № ЛС -03-1182/10.10.2007г. на Министъра на правосъдието, която е отменена със Заповед № ЧР-05-400, Заповед № ЧР-05-400/06.08.2012г. на Министъра на правосъдието, и издадените указания за отчитане на положения труд – Приложение № 1 на Министъра на правосъдието, към тези заповеди.

Съобразно разпоредбата на чл.290, ал.1 и 2 от ППЗИНСЗ, ищецът е част от надзорно-охранителния състав на същия, като задачите на надзорно-охранителния състав са изброени в чл.291 от ППЗИНСЗ. В точка първа на посоченият член е посочено, че една от основните задачи на надзорно-охранителния състав в затвора, е осъществяването на постова служба. Постовата служба се носи от наряд, назначен от началника на затвора, който се състои от дежурен главен надзирател и надзиратели -чл.300, ал.1 и ал.2 от ППЗИНСЗ, в редакцията му към процесния период. Съобразно действащата към процесния период разпоредба на чл.301, ал.2 от ППЗИНСЗ, средната денонощна продължителност на работното време на служителите от надзорно-охранителния състав за месеца, не може да надвишава установената продължителност на работния ден. Съгласно ал. 3 на същия член, надзирателите се назначават на пост на 6, 8, 12 или 24 часа, като непрекъснатото носене на службата за една смяна на едни пост не може да бъде повече от 12 часа. Установява се също, че при 24 часов график на дежурство, до 20 часа са постова служба /чл.301, ал.5 ППЗИНСЗ/, като след дежурство с такава продължителност се дава почивка не по-малко от 48 часа.

За точния брой носени от ищеца дежурства и часовете труд, които следва да се отчетат като извънредни и да се заплатят, до 50 часа на отчетен период, и тези над 50 часа, които се компенсират с отпуск, съдът кредитора заключението на в. л. К. по подробно изложените по-горе съображения.

Заключението относно точната продължителност на всяко едно дежурство е абсолютно точно, защото се основава на отразеното в справките за различните видове положени наряди /дежурства/, скрепено с подписите на НС-ФЛКР и гл. счетоводител, като представител на работодателя. Следователно и двете страни са приели, че именно през посочените в тези ведомости часове съответното лице е било дежурно. Действително се установи, че повечето 24-часови дежурства са продължавали по 24 часа и 40 минути, а 12 часовите са продължавали 13 часа.

Съдът намира, че вещото лице правилно е изчислило положения труд помесечно и на тримесечие, броя часове до 50 и над 50 часа положен такъв, като правилно е приспаднало заплатеното вече възнаграждение за изв. труд, който работодателят е признал и заплатил.

Ето защо, предвид горното, съдът намира, че за процесния период ищецът доказва да е положил изв. труд до 50 часа на тримесечие, който подлежи на заплащане с 50 % увеличение, като неплатеният такъв е в р-р на 195,4 часа на стойност 1426,30 лева, поради което искът за главница ще се уважи в пълния му предявен размер от 1000 лева.

Вземането за възнаграждение за изв. труд е лихвоносно, като същото следва да се начисли и изплати на съответното тримесечие. Ето защо е основателно искането на ищеца да му се присъди мораторна лихва за периода от падежа на всяко вземане – 26-то число на месеца, следващ тримесечието, начинаей от 26.10.2018г. до 24.08.2020 г. Същата възлиза на 251,66 лева, според заключението на вещото лице и следва да се уважи в заявения размер от 100 лева.

Ищецът претендира и доказва направени разноси само за адв. възнаграждение – 500 лева, платени от ищеца. Ответната страна е възразила по техния размер, но това възразение е неоснователно, доколкото са предявени два обективно съединени иска, като за всеки един от тях минималното адв. възнаграждение според Наредбата за минималните адв. възнаграждения е определено да е в размер на 300 лева.

На осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК вр. с т. 23 от ТР № 6/2012г. ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПРС дължимата държавна такса върху уважените искове, като същата на основание чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, възлиза на 100 лева. Същите следва да бъдат заплатени по сметката на съда. В полза на бюджета на съдебната власт ще се възложат и разноските за ССЕ, които са направени от бюджета на съда, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” при Министерство на правосъдието, с адм. адрес: гр. С., бул. ***** да заплати на В. Р. Б., ЕГН ***** сумата от 1000 лева бруто дължимо доп. възнаграждение за положен изв. труд в периода 01.07.2018 г. – 30.06.2019 г., както и сумата от 100 лева – мораторна лихва върху неплатеното доп. възнаграждение за положен изв. труд от датата на изискуемостта на вземанията за всяко тримесечие – от 26-то число на месеца, следващ всеки отчетен период, а именно от 26.10.2018г. до 24.08.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.08.2020 г. до окончателното й плащане, както и разноси за адвокатско възнаграждение от 500 лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” при Министерство на правосъдието, с адм. адрес: гр. С.1309, бул. ***** да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивския районен съд сумата от 100 лева държавна такса върху уважените искове, и сумата от 100 лева разноси за съдебно-счетоводна експертиза от бюджета на съда.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пловдивския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: /п/ _____